

CONFERÈNCIES QUARESMALES DEL SENYOR BISBE

Dilluns, 11 d'abril de 2011

1.-La iniciació cristiana

El temps quaresmal té la finalitat de celebrar el moviment de conversió. El tema de fons i de superfície d'aquestes conferències serà la iniciació cristiana (el tema eclesial d'enguany) a partir d'unes reflexions com:

- La necessitat d'una fe activa, no solament una comunicació de coses que s'han de fer, sinó un canvi de vida.
- Examinant actituds i comportaments a la llum de l'evangeli, mirant més enllà del que el dia a dia ens convida a viure.
- Canvi de vida que suposi una millora de vida per als altres, de manera que la nostra fe sigui portadora d'esperança, fer germinar algun fruit a l'espera del moment decisiu.
- Estem en un temps de crisi, en molts aspectes, també en la vida cristiana. Cal, no obstant, tenir present que les crisis són oportunitats.

Quaresma és un temps de gràcia que ens ha tocat com una crida del Senyor, malgrat les dificultats. Quan parlem de renovació i de conversió parlem d'una nova vida. La referència a una comunitat ideal va molt bé.

Importància de la iniciació cristiana, un procés necessari que suposa la trobada, la crida i l'acceptació de la vida de l'Església: "Amb tots i per al bé de tothom".

2.- No tot és iniciació cristiana

Se'ns demana **obra d'evangelització**:

- Quines són les accions més evangelitzadores?
- Cal posar a la llum la identitat cristiana, possibilitar que una persona lliurement i conscient pugui optar per entrar en la vida de Jesús.
- Tu et sents cridat per Jesús? Renoves a diari les teves actituds –maneres de relacionar-te– segons el què Jesús ens demana?
- Cal proposar (no imposar) el missatge nuclear de l'evangeli als qui no coneixen Jesús.
- Cal saber qui és Jesús.
- Proposar-lo a d'altres que, coneixent-lo, s'han allunyat i al nivell de creients rutinaris que cal revitalitzar. Tenir **interès personal per Jesús** és condició per a la "**revitalització**".

Diverses formes d'increença:

Hem de promoure actituds de conversió o revifar la fe. El context social actual (societat de la increença, societat de la indiferència) és el que ens demana viure i comunicar l'evangeli:

- Ateisme: no hi ha horitzons de transcendència
- Agnosticisme (és el que més abunda): "no ho sé...", "no dic que no...", "no puc dir que si..."
- Indiferència: s'aparquen les preguntes sobre Déu i sobre el sentit de la vida i del més enllà.
- Insensibilitat davant les qüestions religioses (passotisme portat al límit)

La increença ens està recordant que la fe és una decisió lliure. La fe és raonable però no demostrable. Només el que s'experimenta és el què val: el neopositivisme. La ciència –cal agrair-la–

és fruit del bé, però ha anat apartant Déu. El què importa és l'home i Déu, un competidor de l'home. Tot això és un repte i una oportunitat.

Per la ciència... no ens cal Déu. Déu és un competidor de l'home. Al contrari, el cert és que el fet de que hi hagi Déu ens fa més homes, més generosos, més compromesos...

Aprofundir i revisar la nostra imatge de Déu:

Hem de revisar les nostres imatges de Déu. Cap concepte de Déu és adequat. Fàcilment podem crear ídols. Les nostres imatges de Déu són imperfectes, funcionals, però no podem caure en cap caricatura de Déu. Hem de purificar-la. La Bíblia ens presenta la imatge del Bon Déu. Contrastem la imatge de Déu i la de Jesús, sense repeticions. Jesús va xocar per la seva manera de presentar Déu. El testimoniatge no pot separar-se de la paraula. Nosaltres no creiem en un Déu abstracte; creiem en el Déu de Jesucrist, un Déu Pare, principi de vida i de fraternitat, plenitud plenificant. no com un fre sinó com a plenitud. Aquest temps és de crisi, però ric en oportunitats. Un temps favorable, segons diu Sant Pau. "Hem trobat / retrobat Jesús..." "Senyor, on aniríem. Només vos teniu paraules de vida eterna" (Sant Pere). Jesucrist, la absoluta novetat.

3.- Algunes notes que podrien caracteritzar el cristià iniciat

- S'ha trobat amb Jesucrist i ha decidit assumir la seva existència, a més del seu missatge. És home o dona d'interioritat; no camina en la superfície, sinó en profunditat. - No als legalismes. Culte en esperit i en veritat. La Paraula de Déu il·lumina i denuncia. El culte serà en esperit i en veritat; culte del cor.

- No als moralismes. Allò que taca és el que ve de l'interior, no el que ve de fora.

- Entén les benaurances com a fases del creixement buscant ser senyor –no esclau- de la pròpia vida.

- Té una fe personalitzada. Estima la fe com allò més important de la pròpia vida.

- Coneix la tradició i els ensenyaments de l'Església; oració personal i familiar; compromís de vida amb el més marginats. Participació en la vida sacramental

- Reconeix la sobirania de Déu i la tradueix en fraternitat –estima els germans- i compromís social.

- Aquesta fe i aquesta vida la professem dins de l'Església. La fe té una dimensió comunitària. De cap manera pot ser solitari. Units tots els germans volem construir les condicions de vida d'una major fraternitat, convidant a viure la fe, i en estat de conversió permanent.

No es tracta d'una vida idíl·lica. Cada dia hem de confrontar la nostra vida amb Jesús. No estem lliures de temptacions.

Som membres de la comunitat eclesial i de la comunitat civil. Hem de tenir unitat de vida, no ho podem separar. Estem cridats a...

- La santedat i a ser santificadors
- Ser contemplatius i compromesos amb els germans
- Ser lliures i servidors; vivint la fe i convidant a viure-la

Dimarts 12 d'abril de 2011

4. La nova evangelització

La nova evangelització no és “nova”: és permanent. Ja la demanava Joan Pau II. “La nova evangelització suposa nou ardor, nous mètodes...” No hem de tremolar davant dels contratemps. Hem d'estar sempre a punt per a donar raó de la nostra fe i de la nostra esperança. Cal fer-ho amb **suavitat** però amb **fermesa**. Les maneres també són importants. Sempre hi ha hagut excessos: “o creus o mor” (la conquesta). Jesús proposa amb llibertat de decisió, encara que hi ha condicions que cal seguir.

S'ha d'evangelitzar amb una espiritualitat ben concreta: **l'espiritualitat de comunió**. Això vol dir fer-nos càrrec els uns dels altres, repartir-nos les càrregues; és responsabilitat de tots els batejats.

- El mètode: “heu d'evangelitzar”
- La novetat: “tots sou subjectes”

Dins de l'Església no hi ha estaments (uns ensenyen i els altres aprenen). Ben al contrari. Formem comunitats d'evangelització dialogal. Som subjectes, a més d'objectes d'evangelització. Cal un intercanvi de la riquesa de la fe des de la nostra pobresa. Cal discutir –confrontar!- plantejaments il·luminats per la paraula de Déu. Quines respostes tindrà Déu per a aquestes preguntes?

La manera de viure, la manera de relacionar-nos no és cap novetat. Però som un espectacle, un aparador per al món. Cal que ens reconeixem iguals en dignitat participant del nostre esperit. Que tinguem actituds d'humilitat, d'interès per al servei a la comunitat, de bondat, de respecte... Hem de revisar-les per a no donar peu a l'ateisme amb el nostre comportament, tot evitant que siguem més un impediment que una possibilitat per a l'evangelització

5. L'Església, comunitat de creients

L'encíclica *Lumen Gentium*, que explica la constitució de l'Església, fa referència a la iniciació cristiana. La fe és una decisió personal per a formar part de la comunitat de creients. Però, que és l'Església? Sempre ha estat presentada com un poble –agrupament de persones- on uns personatges –els profetes: Abraham, Moisès- han donat raó del voler de Déu. Un poble, per tant, que ha presentat una manera d'entendre la vida i la fe.

Ara l'Església som un cos de molts milions de persones. Ens cal entendre bé que és l'Església per a no deformar aquest cos.

L'Església no és:

- Una societat religiosa ben organitzada per a celebrar sagraments. Això no és espiritualitat de comunió.
- No és un exèrcit de les forces del bé contra les forces del mal. Si la línia del bé i del mal passa pel nostre cor, qui és capaç de delimitar-la? Aquest és un perill tant per part del qui ho diu com per part del qui ho creu. Si partim de l'espiritualitat de comunió aquesta realitat no seria evangèlica.
- Un poder bondadós, sensible davant les injustícies... Poder és una paraula molt lletja. Aquesta va ser una de les temptacions de Jesús.

- No hauria de confondre's amb la societat internacional de prestigi, malgrat que algunes iniciatives internacionals són positives.
- L'Església de Jesús tampoc és allò que els mitjans de comunicació presenten. Som notícia per celebracions vistoses, escàndols... Si la selecció no és "sesgada" es prefereix donar una imatge menys evangèlica.

Poble de Déu, Cos de Crist, Esposa de Déu, Camp de Déu, Vinya de Déu... Són imatges d'una col·lectivitat, d'un cos plural però sempre fent referència a Déu: **"...de Déu"**. Hi ha una relació íntima amb Déu, una aliança, un pacte, una relació especial, una dimensió responsable...

Això l'Església ho hauria de manifestar especialment. Hem de fer un esforç per passar dels aspectes externs a la realitat d'**espiritualitat interna** entre nosaltres. Hi ha una afirmació del **misteri de comunió amb Déu i amb nosaltres**. És una comunitat de fe, esperança i caritat, una realitat una mica complexa:

- Fora de la seva cohesió hi ha molts misteris de fe i de santificació (no som els únics, exclusius)
- Església peregrina, en camí, que avança vers la perfecció entre de persecucions del món i els consols de Déu.
- La voluntat de Déu. Plagué a Déu salvar i santificar la humanitat, no d'un en un constituint-los en pobles. No ens hem d'aïllar... no està justificat que ho fem.

Hi ha un projecte de Déu que vol que ens fusionem en un nou poble de Déu:els qui creuen en Crist, fins a la plenitud. És el dinamisme de la llavor. Déu ens envia a caminar pel món sense evasions.

L'Església és:

L'Església és el que és, no el que està cridada a ser. Igual que Joan Pau II deia de la família: "el que és, no el que està cridada a ser." L'Església és una comunitat de fe que desenvolupa la paraula en la vida, que en contacte amb Crist s'esforça per caminar per la vida, i que té la dimensió testimonial.

La vida de comunió fraterna entre tots els membres de l'Església és inherent a la seva essència. La comunió fraterna no és un afegit; és constitucional. El servei d'amor desinteressat i obert a totes les realitats humanes (no per proselitisme). Obrir les portes i mostrar "què bé s'hi està aquí!". Cal demostrar que hem trobat les respostes a les preguntes que tothom es fa. Aquesta és la dimensió testimonial (diaconia desinteressada), un servei respectuós que s'ha de manifestar a tothom. Segurament la resposta no serà massiva, però la **proposta** ha d'arribar a tothom. Hem de posar la fe en Jesús a l'abast de tothom. L'Església de Crist ha de ser **una comunitat diaconal oberta a tothom**.

Som una comunitat cridada, de membres vius i actius; ciutadans adults, membres adults. Si hem personalitzat la fe la nostra responsabilitat creix. La unitat viva no evitarà tensions i oposicions. L'espiritualitat de comunió no està renyida amb l'oposició de criteris. Jesús va crear una comunitat "de retalls": els primers apòstols no s'assemblaven entre sí, ni els que eren germans. Però aquella comunitat divergent va servir.

Dimecres 13 d'abril de 2011

6. L'Església, comunitat evangelitzada i evangelitzadora

La missió evangelitzadora de Jesús continua en la seva Església.

Ella es la primera en rebre la fe i la primera en comunicar-la. L'Església predica l'evangeli. Presenta la figura de Jesús: evangèlica i evangelitzadora.

Lluc, 24: Després de la caminada amb els deixebles d'Emmaús, Jesús fa una crida al cor, demanant una oblació personal. Aquestes reflexions també apel·larien a un mateix tipus de vida: El cant d'entrada "Quan desvetllarem els cors..."

- Feixucs en l'enteniment i de **cor** (Lc. 24, 25-32).
- "No és veritat que el nostre **cor** t'abrusava?"
- Després de menjar i beure (simbologia eucarística), Jesús els va obrir el **cor** per a entendre les Escripures (Lc 24, 33-45)

El nostre problema actual d'Església és la **concreció històrica**. L'Església es construeix a nivell universal, diocesà i **parroquial** (comunitat propera, aquesta és la darrera localització de l'Església: l'Església que viu a les cases dels seus fills i filles).

Com ser Església en aquest nivell d'immediatesa, en el moment en què ens toca viure? Se'ns demana ser més responsables, més decididament en els manaments que ens pertoca. Hauríem de superar el parroquialisme i apropar-nos més a les altres comunitats. Hauríem de donar un pas per a dinamitzar el treball pastoral i aconseguir una Església més participativa. Cal assumir el manament missioner: viure més obertes a les comunitats i a l'arxiprestat.

7. Per una Pastoral d'evangelització

Cada parròquia o cada Unitat Pastoral hauria de reflexionar més, fer una mica d'esforç per fixar-se uns objectius en comunió amb els diocesans, realitzar unes accions i planificar-los. Treballar per objectius no és només una metodologia, sinó una **espiritualitat de comunió**. Hem de posar a l'abast de l'Esperit les nostres capacitats.

L'Església de Lleida fa ara mateix aquesta reflexió i coordinació, amb uns objectius modestos però necessaris. Cada branca pot tenir molta vida, però si no comparteix el mateix tronc no hi ha Església diocesana.

Els plans pastorals volen:

- Introduir l'evangeli de manera efectiva al nostre món
- Educar-nos per a una consciència més missionera: treballar no només pels que vénen, sinó pels qui no vénen.

Cal prendre alguna decisió per a superar la pastoral de gestió. Què podem fer i com ho podem fer en el moment en què vivim la pastoral d'evangelització amb els nostres medis? Cal acomodar-se a cada generació; això no vol dir canviar-se de jaqueta.

Com podem **acomodar també la nostra vida a la nostra fe**. El més important és el testimoniatge a fi de mostrar que l'evangeli en la nostra comunitat, en la nostra vida, és una força per a viure, no un afegit. No podem estar ancorats en el món d'ahir. Hem de revisar-ho, fent examen de consciència, avaluació.

Realment **l'evangeli és o no és una força per a viure?** Hem de construir una experiència d'Església compartida: "Sereu els meus testimonis", diu Jesús el dia de la seva Ascensió. L'any vinent el Pla de pastoral tractarà de la presència de l'Església en el món, en la societat, per a transformar realment en caritat.

Les nostres vides estan desconnectades o dissociades en la fe professada, celebrada i viscuda en la vida eclesial, i en la vida quotidiana? Quan les coses es compliquen, podem sentir les temptacions:

- Tancar-se en una espiritualitat desencarnada.
- Diluir l'espiritualitat en els diferents ambients i ocupacions

És un moment crític per als cristians: les dificultats són una crida de Déu, una oportunitat per a respondre-li i ser *sal* i *llum* (per a *salar* i *il·luminar*). Aquesta identitat ens demana estar immersos en les diferents realitats.

L'Encíclica *Gaudium et Spes* (43) constata que la separació freqüent en molts entre la fe que professen i la vida quotidiana s'ha de comptar entre els errors més grans del nostre temps. El cristià que negligeix els seus deures temporals posa en perill la seva salvació. Hem de tenir una mirada vigilant vers el proïsme. **Els cristians hem de ser l'ànima del món.** ¿Ens distanciem o ens impliquem? Fer créixer la qualitat humana de la societat. Això es pot traduir en un doble compromís:

- Promoure la dignitat de tota persona humana i la seva inviolabilitat.
- Obrar per al bé de tots, per al bé comú.

8. El manament missioner: "Sereu els meus testimonis"

Evangelitzar la cultura dominant. Això ens ho demana el Senyor a tots. **"Sereu els meus testimonis" és un manament missioner per a tots els batejats. Tots som cridats i enviats.** Ell ens dóna la gràcia necessària: "Tots i entre tots". El que em toca fer a mi, no ho pot fer l'altre. Complementarietat Déu ens hi capacita amb els dons que hem rebut de l'Esperit.

Per a traduir-ho a la vida de cada dia hi ha **dues metes importants:**

- **La formació:** tenir-la, renovar-la i intensificar-la. Hem de ser creatius. L'objectiu de la formació serà descobrir cada vegada d'una forma més clara i decidida la nostra vocació. Les crides són moltes.
- **Adoptar un estil missioner anunciant la notícia de Jesús de manera flexible i dinàmica** (anar a l'encontre). "Aneu" –diu Jesús.

Aquestes metes requereixen una constant **conversió**. La conversió permanent ens farà sentir-nos instruments del Senyor necessaris -amb modèstia-, però sentint-nos cridats:

- Preguntar-nos quin és el meu paper (campana gran o petita)
- Viure la comunitat eclesial amb capacitat de demanar perdó i ser perdonat
- Estimant la parròquia de l'altre tant com la meua (sense banderes...)
- Tot viscut amb joia i amb pau...
- Amb sobrietat i disponibilitat, també per al rebuig
- Tot viscut amb joia, amb la pau del Senyor.

"El món del nostre temps necessita rebre la Bona nova, no de evangelitzadors tristos i angoixats, sinó ministres **entusiastes**, fonamentats en el Senyor que és amb nosaltres i **disposats a donar la**

vida”(Evangelium Nuntiandi). Som membres del Cos de Jesús. Déu, el cap ens dóna la garantia. “Jo sóc amb vosaltres cada dia fins a la fi del temps”.

9. Components de la iniciació cristiana

La iniciació cristiana té tres components:

- Catequètic
- Celebració
- Iniciació vivencial fent de la vida eclesial un servei de comunió i desinteressat: servei o diaconia eclesial, litúrgia, caritat, compromís i acció social. Tot depèn de les qualitats, possibilitats i necessitats de la comunitat.

Ser membre de la comunitat eclesial comporta:

- Generositat
- Fraternitat
- Esperit d’obediència –madura i equilibrada- a l’autoritat per a escoltar la Paraula i les paraules de Déu.
- Iniciació a la lectura de la Bíblia. Educar-nos per a escoltar la Paraula, en l’Església i en el món.
- Iniciació a la litúrgia eclesial. Tots els sagraments ens demanen una participació conscient i activa.
- Educar en l’oració.
- Educar en la celebració. Fer-nos-hi més presents, no només de cos.

La vocació personal –ministerial- depèn de la crida i de les qualitats, però també del que la comunitat demana.

10. Confiança en Maria

Una conclusió necessària amb aquesta referència a **la dona plena de l’Esperit**. Dóna a llum (evangelitza) Jesús. Déu es va posar al seu davant -ella també l’aniria cercant- i dóna Jesucrist al món. **Presentar Jesús al món és evangelitzar.**

Tots aquests sentiments i desitjos els hem de posar a les mans de Maria de Natzaret. **És la icona viva de l’Església en missió.** El seu SI va seguit del viatge a Ein Karem, per a visitar a Isabel. No és un viatge casual, és fruit del viatge de l’Encarnació.

“Sereu els meus testimonis”. L’Església és una comunitat de l’anunci que fa Jesús. Aquest és el viatge de l’Església, el que fa Maria amb Jesús en el seu si.

A Maria hem de confiar el rostre missioner de l’Església. En el seu treball apostòlic l’Església tingué el model maternal de Maria. Aquest és el que hem de prendre tots per a la regeneració dels homes. A Ella li volem confiar el nostre treball pastoral